

Sygn. akt I C 665/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2014 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa K. Z.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w L. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. odstępuje od obciążania K. Z. nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 665/12

UZASADNIENIE

K. Z. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. z siedzibą w L. kwoty 88.584,96 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości oznaczonej jako działka o numerze (...), położonej w obrębie (...) B. w gminie L., dla której Sąd Rejonowy w W. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), za okres od dnia 1 lipca 2008 roku do dnia 31 maja 2012 roku. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, iż od dnia 11 czerwca 2008 roku jest właścicielem nieruchomości oznaczonej numerem (...)położonej w obrębie (...) B. w gminie L., dla której Sąd Rejonowy w W. Wydział Ksiąg wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na działce nr (...) znajdują się trzy słupy energetyczne wysokiego napięcia, a długość linii energetycznej wynosi 90 metrów. Szerokość pasa eksploatacyjnego wynosi natomiast 414 m⁽²⁾. Powód podniósł także, że przez przedmiotową działkę przebiega linia energetyczna niskiego napięcia o długości 30 m, której szerokość pasa eksploatacyjnego wynosi 138m⁽²⁾. Powód przedstawił sposób wyliczenia wysokości wynagrodzenia za korzystanie z wymienionego pasa gruntu, wskazując na średnią cenę dzierżawy gruntu budowlanego w wysokości 40,12 zł/m⁽²⁾ za rok. Jednocześnie wskazał podstawę prawną dotyczącą przyjęcia szerokości pasa eksploatacyjnego. Powód wskazał, iż zwrócił się do pozwanego o uregulowanie zasad korzystania przez pozwanego z nieruchomości. Pisma powoda pozostały jednak bez merytorycznej odpowiedzi ze strony pozwanego.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. Oddział (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W obszernym uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż kwestionuje zarówno podstawę faktyczną – prawną roszczenia dochodzonego przez powoda jak też jego wysokość. Na wstępie pozwany powołując się na poglądy judykatury wskazał, że nie jest właściwym zastosowanie dla obliczenia wynagrodzenia za korzystanie z gruntu w ramach służebności przesyłu zastosowanie cen rynkowych właściwych dla najmu lub dzierżawy gruntu. Należałoby jego zdaniem zastosować ceny rynkowe za korzystanie z nieruchomości w zakresie służebności, których wysokość powinna uwzględniać stopień ingerencji w treść prawa własności. Podnosił jednocześnie, iż suma wysokości tego wynagrodzenia za cały okres trwania służebności nie powinna przekraczać znacząco wartości zajętej nieruchomości przy uwzględnieniu przewidywanego okresu trwałości urządzeń na niej zlokalizowanych, tj. prognozowanego okresu korzystania z tej nieruchomości. Przyjęcie natomiast stawki określonej przez powoda prowadziłoby do zasądzenia na rzecz powoda za sporny okres wynagrodzenia znacząco przewyższającego wartość nieruchomości. Zdaniem pozwanego, powód nie wykazał także, aby umieszczenie instalacji przesyłowych ograniczało możliwości właściciela do korzystania z gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem. Nieruchomości wskazane w pozwie stanowią grunty rolne, a posadowienie linii elektroenergetycznej na gruncie przeznaczonym pod uprawę nie powoduje większych ograniczeń w rolniczym korzystaniu z tej nieruchomości, z uwagi na fakt, iż bezpośrednio pod przewodami może być prowadzona normalna i efektywna gospodarka rolna. Jedynie powierzchnia zajęta pod słupy elektroenergetyczne w sposób trwały wyłączona jest spod produkcji rolnej. Pozwany zaprzeczył, aby w odniesieniu do linii elektroenergetycznych przebiegających przez nieruchomość powoda występowało pojęcie pasa eksploatacyjnego. Powołane w uzasadnieniu pozwu przepisy prawa odnoszą się bowiem do linii, które nie przebiegają przez działki należące do powoda. Pozwany podniósł również zarzut zasiedzenia służebności przesyłu z dniem 21 grudnia 2009 roku, na rzecz każdorazowego właściciela przedsiębiorstwa przesyłowego, której treść obejmuje eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwanie awarii lub wymianę urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości stanowiącej własność powoda w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i niezakłóconego działania elementów napowietrznych linii elektroenergetycznych znajdujących się na działce (...). Stanowisko w tym zakresie pozwany argumentował wskazując, że urządzenia elektroenergetyczne posadowione na działce (...) stanowiące własność powoda zostały oddane do użytku protokołem ze sprawdzenia technicznego dokonanego w dniu 21 grudnia 1979 roku. W tym dniu jego zdaniem przedmiotowe urządzenia przesyłowe weszły w skład majątku sieciowego Przedsiębiorstwa Państwowego Zakład (...), który z uwagi na zasadę jednolitości własności państwowej- włączył nimi w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Podstawą prawną wybudowania przedmiotowej infrastruktury przesyłowej była decyzja Nr (...)wydana przez (...)Dyrekcję (...)w S. zatwierdzająca plan realizacyjny i udzielająca pozwolenia na budowę przedmiotowej linii elektroenergetycznej. W związku z powyższym wskazywał na zasiedzenie służebności przesyłu z dniem 21 grudnia 2009 roku przez poprzedniczkę prawną pozwanej (...) Sp. z o.o. na rzecz każdorazowego właściciela przedsiębiorstwa. Powołując się na poglądy judykatury wskazywał na konieczność przyjęcia początku biegu zasiedzenia służebności w dniu oddania do eksploatacji linii energetycznych. Wskazywał przy tym na ciągłość swojego posiadania po poprzednikach prawnych pozwanej oraz na okoliczność, że fakt zasiedzenia służebności wyklucza możliwość żądania przez powoda wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości w okresie przed upływem terminu zasiedzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

K. Z. jest właścicielem działki nr (...) położonej w obszarze B. w gminie Ł., na mocy umowy darowizny zawartej w dniu 11 czerwca 2008 roku. Własność przedmiotowej działki nabył od brata T. Z.. W okresie przed uzyskaniem prawa własności przez T. Z., działka stanowiła własność rodziców powoda oraz T. Z. K. i J. Z.. Działka jest w rodzinie powoda od 1972-1974 roku (umowa darowizny k. 6-8v)

Przez działkę oznaczoną numerem (...) przebiega linia elektroenergetyczna średnich napięć 15 kV oraz niskich napięć 0,4 kV. Znajduje się na niej również słupowa stacja transformatorowa posadowiona na czterech słupach z czego dwa słupy są w granicy działki (...). Linie te oraz stacja transformatorowa zostały oddane do eksploatacji protokołem nr (...) ze sprawdzenia technicznego- odbioru obiektu elektroenergetycznego, dokonany w dniu 21 grudnia 1979 roku (mapa projektowanej linii k. 49- 50, protokół z odbioru technicznego obiektu elektroenergetycznego k. 51- 51v). Podstawą realizacji budowy linii elektroenergetycznej przebiegającej przez działkę powoda była decyzja nr (...)

(...)Dyrekcji (...)zawierająca plan realizacyjny budowy linii energetycznych niskiego i średniego napięcia oraz stacji transformatorowych oraz udzielająca pozwolenia na budowę tych obiektów (decyzja- k. 51v).

Zabudowę działki nr (...) stanowią murowany budynek mieszkalny o powierzchni zabudowy 147 m², wybudowany w 1974 roku, usytuowany we wschodniej części działki oraz trzy budynki gospodarczo- garażowe o łącznej powierzchni zabudowy 147 m², wybudowane na początku lat 80-tych, usytuowane w środkowej części działki. Od bramy wjazdowej przesuwnej do budynków gospodarczych wylane są dwa pasy betonowe stanowiące dojazd do tych budynków. Od strony drogi dojazdowej urządzony jest ogródek kwiatowy, wzdłuż południowej i wschodniej granicy rosną tuje i krzewy ozdobne. Wzdłuż północnej granicy, na odcinku od drogi do budynków gospodarczych, rośnie 7 świerków w wieku około 10 lat. Teren wschodniej, zabudowanej części działki obsiany jest trawą. Zachodnia, niezabudowana część działki, użytkowana jest jako sad i grunt orny. W północno-wschodnim narożniku działki usytuowana jest słupowa stacja transformatorowa (...), oparta na dwóch słupach betonowych. Stacja zasilana jest napowietrzną linią średniego napięcia 15 kV (...) B. kierunek W., odgałęzienie B. (...), biegnącą wzdłuż północnej granicy działki. Na terenie działki nr (...) usytuowane są dwa słupy podtrzymujące tę linię, słup odłącznikowy betonowy A-owy, który znajduje się na wysokości budynków gospodarczych i usytuowany jest w granicy z działką sąsiednią nr (...) oraz słup załomowy betonowy A-owy, który znajduje się w zachodniej części działki, który wyprowadza linię SN z przedmiotowej działki w kierunku północno-zachodnim. Od stacji transformatorowej, wzdłuż drogi dojazdowej, poprowadzona jest dwutorowa linia niskiego napięcia 0,4 kV (9 przewodów AL 50 mm⁽²⁾). Jeden z obwodów stacji transformatorowej wyprowadzony jest na działkę nr (...), usytuowaną po przeciwnej stronie drogi. (wyrys z rejestru gruntów- k. 9, opinia biegłego z zakresu szacowania nieruchomości- k. 175- 176).

Pozwany (...) S.A. jest następcą prawnym Zakładu (...) będącego pierwotnym posiadaczem nieruchomości nr (...) w zakresie służebności przesyłu.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 1989 roku zarządzono wpis w Rejestrze Przedsiębiorstw Państwowych Zakładu (...) z siedzibą w W., utworzonego zarządzeniem Ministra (...) z dnia 16 stycznia 1989 roku w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) w W. na bazie zakładu Zakład (...) w W.. Jednocześnie utraciło moc zarządzenie Ministra (...)z dnia 25 listopada 1958 roku w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady (...) oraz połączenia tego przedsiębiorstwa z przedsiębiorstwami podległymi Zarządowi (...). (postanowienie k. 148 – 148v, zarządzenie k. 162- 163)

Aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 roku nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) z siedzibą w W. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa spółki było m.in. przesyłanie energii elektrycznej, rozbudowa, modernizacje i remonty sieci i urządzeń energetycznych, eksploatacja tych urządzeń (akt notarialny k.52 -59v, odpis z rejestru handlowego k. 60)

Aktem notarialnym z dnia 30 czerwca 2007 roku nastąpiło wniesienie aportem przedsiębiorstwa Zakład (...) S.A. z siedzibą w W. na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. (akt notarialny k. 63- 70). W dniu 2 października 2008 roku nastąpiła zmiana firmy, pod którą spółka działała na (...) sp. z o.o. (odpis z KRS k. 71- 76)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2010 roku zarejestrowano w KRS przejęcie przez (...) S.A. Oddział w W. przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. (postanowienie k. 77– 82)

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z treści art. 225 k.c. w związku z art. 224 § 1 k.c. K. Z. wskazywał, iż pozwana spółka nie dysponuje tytułem prawnym do korzystania z urządzeń przesyłowych znajdujących się na nieruchomości powoda. Tym samym pozwany powinien zapłacić powodowi wynagrodzenie za utrudnienia w korzystaniu z nieruchomości ograniczania powoda jako właściciela w jego prawach.

Jak wynika jednak z dokumentów przedstawionych przez pozwanego, których treść i prawdziwość nie była kwestionowana przez powoda w toku sprawy, infrastruktura energetyczna przechodząca przez działkę powoda została oddana do eksploatacji protokołem odbioru z dnia 21 grudnia 1979 roku. Od tego czasu linie energetyczne cały czas są użytkowane i nie był zmieniany przebieg tych linii (SN i NN). Sam powód w swoich wyjaśnieniach potwierdził, iż linia energetyczna jest na tej działce ze 30 i więcej lat. Potwierdził także w swoich zeznaniach, że pozwany oraz jego poprzednicy prawni dokonywali i w dalszym ciągu dokonują remontów linii, konserwacji, zaś powód nie uniemożliwił im dostępu do znajdujących się na jego działce urządzeń. Potwierdzają to także zeznania świadka T. Ż..

Powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują na to, iż od 21 grudnia 1979 roku Skarb Państwa poprzez przedsiębiorstwo państwowe Z.E.W –T korzystał z urządzeń znajdujących się na działce powodów. Brak natomiast dokumentów potwierdzających jednoznacznie zgodność wybudowania linii stosownie do obowiązujących wówczas przepisów. Nie jest bowiem w tym zakresie wystarczająca wyłącznie decyzja nr (...) (...) Dyrekcji (...) zatwierdzająca plan realizacyjny budowy linii energetycznych niskiego i średniego napięcia oraz stacji transformatorowych oraz udzielająca pozwoleń na budowę tych obiektów. Z przedmiotowej decyzji nie wynika bowiem aby pozwanemu bądź jego poprzednikowi prawnemu przysługiwał tytuł prawny do posiadania w jakimkolwiek zakresie nieruchomości powoda, ani też nie zaszły takie okoliczności, na podstawie których można uznać, że posiadacze ci znajdowali się w usprawiedliwionym w danych okolicznościach mniemaniu o istnieniu prawa do zajęcia nieruchomości powoda na cele związane z przebiegiem linii przesyłowych. Z decyzji tej trudno wywieść także wyłączenie nieruchomości i służebność gruntową na rzecz poprzedników prawnych pozwanego, nie wynika z nich również uprawnienie do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości.

Mimo to w ocenie Sądu za zasadny uznać należy argument podnoszony przez pozwanego, iż z uwagi na upływ czasu pozwany posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powodów w postaci służebności przesyłu na skutek zasiedzenia.

Służebność przesyłu została wprowadzona do polskiego systemu prawnego ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731) i została unormowana w art. 305¹ - 305⁴ k.c. jako trzecia kategoria służebności obok służebności gruntowych i osobistych. Stosownie do regulacji art. 305⁴ k.c. odpowiednie zastosowanie znajdują do niej przepisy dotyczące służebności gruntowych.

Zgodnie z treścią art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przedmiotem zasiedzenia może być także służebność przesyłu, do której stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Przesłanką zasiedzenia służebności gruntowej na podstawie art. 292 k.c. jest istnienie trwałego i widocznego urządzenia umożliwiającego wykonywanie służebności danego rodzaju. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia trwałego i widocznego urządzenia. Mając na uwadze dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego za takie urządzenia uznać należy przedmioty wymagające do swego powstania pracy ludzkiej. Winny one odpowiadać treści służebności gruntowej pod względem gospodarczym i umożliwiać lub ułatwiać korzystanie z nieruchomości władnącej w zakresie treści tej służebności. Napowietrzna linia energetyczna jest poza wszelką wątpliwością „urządzeniem” rozumianym jako wytwór świadomej i celowej aktywności ludzkiej. Jest obiektem trwałym nie zaś tymczasowym czy prowizorycznym, jest też urządzeniem widocznym. Mając zatem na uwadze powyższe Sąd uznał, iż okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniają twierdzenie, iż właściciel działki, poprzednik prawny powoda w chwili budowy linii energetycznej miał świadomość posadowienia na jego gruncie określonych urządzeń, z których korzystać miał Skarb Państwa w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu.

Bieg zasiedzenia rozpoczyna się od dnia przystąpienia przez samoistnego posiadacza służebności gruntowej do jej wykonywania, tzn. do korzystania z urządzenia, o którym mowa w art. 292 k.c., w zakresie odpowiadającym treści służebności (orzeczenie SN z 21 kwietnia 1967 r., III CZP 12/67, LexPolonica nr 298987, OSNCP 1967, nr 12, poz. 212). Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed

wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega natomiast doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie III CZP 18/13, Biul.SN 2013/5/5).

W oparciu o powyższe uwagi, w ocenie Sądu w tej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się w dniu 21 grudnia 1979 roku, kiedy to linia energetyczna średniego napięcia i niskiego napięcia linii energetycznej we wsi B., w gminie Ł., została oddana do eksploatacji. W tym miejscu wskazać należy, iż samoistne posiadanie służebności polega na korzystaniu z cudzej nieruchomości w zakresie służebności określonego rodzaju. W tej sprawie poza sporem jest bowiem, że pozwany korzystał z urządzeń posadowionych na nieruchomości powodów w sposób odpowiadający służebności przesyłu. Ta okoliczność nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Przesłanką zasiedzenia jest także upływ czasu. Do nabycia określonej służebności przez zasiedzenie konieczne jest, aby posiadanie trwało przez czas określony w ustawie. W kodeksie cywilnym po jego wprowadzeniu dla zasiedzenia nieruchomości obowiązywał termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze. Z dniem 1 października 1990 r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy- Kodeks cywilny (Dz. U. z 1990 r., Nr 55, poz. 321), terminy te zostały przedłużone odpowiednio do 20 i 30 lat.

W ocenie Sądu w tej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się od dnia 21 grudnia 1979 roku z przyczyn wskazanych wyżej. Zdaniem Sądu okoliczności związane z wybudowaniem linii energetycznej, brak wystarczających danych dotyczących podstawy władania, a także brak zgody ówczesnych właścicieli nieruchomości na posadowienie przedmiotowej linii energetycznej, uzasadniają przyjęcie, iż poprzednik prawny pozwanego był wówczas posiadaczem służebności gruntowej w złej wierze. Tego rodzaju wniosek potwierdza także argumentacja pozwanego, która biorąc pod uwagę termin wejścia w posiadanie nieruchomości powoda w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej, szła raczej w kierunku wykazania posiadania w złej wierze. Tym samym pozwany niejako potwierdzał w toku postępowania stanowisko powoda o złej wierze przy wykonywaniu posiadania.

W niniejszej sprawie zdaniem Sądu z racji przyjęcia złej wiary po stronie poprzednika prawnego pozwanego znajdują zastosowanie przepisy aktualnie obowiązujące przewidujące skutek zasiedzenia po upływie 30 lat od daty wejścia w posiadanie (art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy- Kodeks cywilny w zw. z art. 172 § 1 k.c.). Przepisy obowiązujące przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy- Kodeks cywilny (przyp. 1 października 1990 roku) należałoby przyjąć jako podstawę rozważań jedynie wówczas gdyby terminy zasiedzenia wówczas przewidziane, tj. 10 bądź 20 letni, zakończyły swój bieg przed wejściem w życie powołanej ustawy nowelizującej (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 roku w sprawie II CRN 89/93, LEX nr 110583)

W tym miejscu wskazać należy, iż przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa (uchwała z 7 października 2008 r., III CZP 89/08, LexPolonica nr 1953621). Ponadto z uchwały Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 22 października 2009 r. (III CZP 70/09, LexPolonica nr 2089173) wynika, iż korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa. Przy tym jak wskazano wcześniej okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, a także biorąc pod uwagę przekształcenia po stronie przedsiębiorcy przesyłowego (pozwanego) oraz ciągłość posiadania (art. 176 § 1 k.c.), należy uznać, że poprzednik prawny pozwanego spółka (...) sp. z o.o. nabyła wobec powoda służebność przesyłu przez zasiedzenie z dniem 21 grudnia 2009 roku, tj. po upływie 30 letniego okresu posiadania.

Tym samym należy uznać, że pozwany przez większość okresu objętego pozwem tj. od dnia 21 grudnia 2009 roku do 31 maja 2012 roku był uprawnionym do korzystania z nieruchomości powoda w ramach nieodpłatnej służebności

przesyłu. W tym miejscu wskazać należy, iż następstwo prawne pozwanego także w zakresie wykonywania służebności zostało w przedmiotowej sprawie wykazane dokumentami urzędowymi, których wiarygodność w żaden sposób nie została podważona przez powoda.

Jednocześnie nie jest również zasadne roszczenie powoda o wynagrodzenie z tytułu korzystania z nieruchomości bez tytułu prawnego co do pozostałej części objętego pozwem okresu, tj. od dnia 1 lipca 2008 roku do 20 grudnia 2009 roku. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 2011 roku w sprawie III CZP 7/11 (LEX 897712) funkcja zasiedzenia sprzeciwia się przyznaniu byłemu właścicielowi wobec posiadacza, który stał się właścicielem, wszelkich roszczeń, u których podstaw leży prawo własności, do takich zaś należałyby roszczenia uzupełniające za okres poprzedzający datę zasiedzenia, w tym roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy. Ład, porządek prawny, stabilizacja stosunków w zakresie odnoszącym się do własności rzeczy, czyli wszystko to, do czego zapewnienia zmierza zasiedzenie, ulegałyby ponownie zakłóceniu przez spory dotyczące, związanego z roszczeniem windykacyjnym i tym samym uzależnionego przede wszystkim od kwestii własnościowych, roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy w okresie poprzedzającym datę zasiedzenia. Przyznanie byłemu właścicielowi takiego roszczenia wobec posiadacza, który stał się właścicielem, byłoby więc nie do pogodzenia z celem zasiedzenia.

Na marginesie należy wskazać, że Sąd miał na uwadze przy rozpoznaniu w sprawie niniejszej zarzutu zasiedzenia przepis art. 7 k.c. przewidujący domniemanie dobrej wiary, a co do którego to powód nie podjął inicjatywy jego podważenia. Ze względu jednak na okoliczność, że pozwany nie zaprzeczył twierdzeniom powoda, wskazującym na protesty jego ojca związane z budową infrastruktury na jego działce oraz w związku z tym, że pozwany ukierunkował swoją argumentację wskazując na okres 30 letni zasiedzenia charakterystyczny dla złej wiary, Sąd przyjął, że domniemanie to nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Nie mniej jednak przyjmując nawet dobrą wiarę pozwanego, rozstrzygnięcie w sprawie co do roszczenia o zapłatę, byłoby analogiczne. Zmianie uległby natomiast wyłącznie termin zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, który obliczony według przepisów obowiązujących przed dniem 1 października 1990 roku przewidujących 10 letni termin zasiedzenia (bo takie wówczas znalazłyby zastosowanie), uległby zakończeniu w dniu 21 grudnia 1989 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa i orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. oraz na treści § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Z uwagi na sytuację majątkową powoda wykazaną złożonym do akt sprawy oświadczeniem majątkowym Sąd odstąpił od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa.